

Arrest

nr. 53 750 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Roma-zigeuner afkomstig uit Novska, Kroatië, te zijn. Op zevenjarige leeftijd week u met uw ouders, (I.) en (H.) (H.) (...), en uw toen nog minderjarige broers naar Duitsland uit. In 2003 - u was toen nog steeds minderjarig - weken jullie een eerste keer naar België uit. Op 29 april 2003 vroegen uw ouders hier asiel aan. Op 8 mei 2003 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf, die op 1 juli 2003 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van laatstgenoemde beslissing werden bij arrest van 10 juni 2004 door de Raad van State verworpen. Na de afwijzing van jullie asielaanvraag keerden uw ouders, u en uw broers naar Duitsland terug. Op 13 januari 2006 - u was inmiddels meerderjarig geworden - kwamen u en uw gezinsleden opnieuw naar België. U vroeg nog diezelfde dag asiel aan. Op 11 april 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel

om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) en u werd nadien aan de Duitse autoriteiten overgedragen. In 2007 werd uw broer, (J.G.) (...), door de Duitse autoriteiten naar Kosovo gerepatriëerd. Nadien werden uw vader en uw jongste broer door de Duitse autoriteiten naar Kroatië gerepatriëerd. Nadien week uw vader naar België uit, waar hij door uw moeder werd vervoegd. Omdat u inmiddels een uitwijzingsbevel van de Duitse autoriteiten had ontvangen, besloot u eveneens uw ouders in België te vervoegen. U verliet Duitsland en kwam op 30 november 2008 in België aan, waar u op 12 december 2008 een tweede maal asiel vroeg. U verklaarde niet naar Kroatië terug te kunnen keren omdat de Kroatische autoriteiten u niet willen aanvaarden. U bent in het bezit van een attest, waarin staat te lezen dat u bent geboren in Pakrac (Kroatië), maar u er niet bent ingeschreven in het register van staatsburgers, d.d 27 maart 2007.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit in hoofde van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde vooreerst niet te weten welke nationaliteit u heeft (gehoor CGVS p. 2). In dit verband dient evenwel te worden opgemerkt dat u nooit enige poging heeft ondernomen om na te gaan welke en/of u enige nationaliteit heeft. Hoewel u bent geboren in Kroatië, begaf u zich nooit naar de Kroatische ambassade in Duitsland - waar u jarenlang verbleef - om uw eventuele status na te gaan (gehoor CGVS p. 6). Hoewel uw vader het Servische staatsburgerschap bezit, ging u na op generlei wijze na of ook u aanspraak op een verblijf in Servië zou kunnen maken (gehoor CGVS pp. 6-8). U verklaarde weliswaar dat Kroatië u niet wil aanvaarden, maar u kon op geen enkel wijze de reden van deze weigering verklaren (gehoor CGVS pp. 6-7). U stelde louter te denken dat Kroatië u niet wil aanvaarden omdat ze jullie vermoedelijk niet hebben teruggevonden in de computers (gehoor CGVS p. 6). Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat u, indien u werkelijk meent staatloos te zijn, u de daartoe in België geëigende procedures dient aan te wenden.

Aangaande uw nationaliteitsprobleem, verwijst ik voorts naar de beslissing die ik inzake de derde asielaanvraag van uw vader, (I.H.) (...), nam en die luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen volkomen tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag in 2003 dat u op dat moment rechtstreeks van Kosovo, uw land van herkomst, naar België was uitgeweken. U voegde toe Kosovo nooit eerder te hebben verlaten. In het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in werkelijkheid Kosovo had verlaten in de jaren '70. U zou toen naar Kroatië zijn uitgeweken, waar u woonachtig was tot uw vertrek naar Duitsland in 1991. U vroeg asiel aan in Duitsland en verbleef er tot uw repatriëring naar Kroatië in februari 2007. Het feit dat u laatstgenoemde zaken, met name uw vertrek uit Kosovo in de jaren '70 en uw asielaanvraag en jarenlange verblijf in Duitsland ten tijde van uw eerste asielaanvraag voor de Belgische autoriteiten heeft verzwegen, wijst er op dat u deze autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Bovendien hanteerde u zowel in Duitsland als in België meerdere aliases. Uw verklaring eerder ten overstaan van de Belgische asielinstanties te hebben gelogen omdat u vreesde gerepatriëerd te worden (gehoor CGVS II p. 8), voldoet in deze niet. Door bovenstaande vaststellingen is uw algemene geloofwaardigheid dan ook ernstig in het gedrang gebracht.

U verklaarde voorts niet naar voormalig Joegoslavië terug te kunnen keren omdat u staatloos bent. Hoewel u sedert de jaren '70 in Kroatië woonachtig was, werd u na uw repatriëring door Duitsland in 2007 een permanente verblijfsvergunning door de Kroatische autoriteiten geweigerd. Vooreerst dient in laatstgenoemd verband opgemerkt te worden dat de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering behoort tot de soevereine bevoegdheid van de nationale staten. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt niet dat de Kroatische autoriteiten u een permanente vestiging weigerden omwille van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie. Uit deze documenten blijkt immers duidelijk dat u een vestiging in Kroatië werd geweigerd omdat u Kroatië in 1991 gedurende meerdere jaren heeft verlaten zonder de Kroatische autoriteiten van uw vertrek op de hoogte te stellen. Tevens gaf u geen gevolg aan het verzoek van de Kroatische autoriteiten om een volmacht van uw echtgenote en kinderen inzake uw verzoek tot vestiging in hun naam over te maken. Uit deze documenten blijkt aldus dat u een vestiging in Kroatië werd geweigerd louter en alleen op basis van de voorzieningen in de Kroatische wetgeving dienaangaande. Bovendien blijkt tevens dat u - in tegenstelling tot uw latere bewering - wel degelijk een nationaliteit bezit. U bent immers in het bezit van een Servisch nationaliteitsattest, uitgereikt te Niš (Servië) op 5 april 2007. U stelde overigens zelf tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag de

Servische nationaliteit te bezitten (gehoor CGVS I p. 2). U verklaarde niet naar Servië terug te kunnen keren omdat u dit in de jaren '70 heeft verlaten en er niets heeft (gehoor CGVS II p. 7). De aangehaalde elementen zijn echter problemen van persoonlijke en socio-economische aard die niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren.

Over de door u beweerde staatloosheid van uw echtgenote en kinderen (gehoor CGVS II p. 5), dient voorts toegevoegd te worden dat zij zich, indien u meent dat zij werkelijk staatloos zijn, u de hiertoe in België geëigende procedures dient aan te wenden.

Aangaande de door u neergelegde medische attesten inzake u en uw echtgenote dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat de door u en uw echtgenote aangehaalde medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en die van uw gezinsleden, uw repatriëring door de Duitse autoriteiten en de weigering van de Kroatische autoriteiten u en uw gezinsleden een permanent verblijfsrecht te geven, staan niet ter discussie. De medische attesten werden reeds hoger besproken.

In het licht van bovenstaande kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Inzake de asielaanvragen van uw moeder, (H.H.) (...) en uw broers, (H.H.) (...), (J.G.) (...) en (T.H.) (...), besloot ik eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het door u neergelegde document toont aan dat u niet in het register van staatsburgers te Pakrac bent ingeschreven, wat op zich niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van "artikel 1, § A, al. 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Geldt als vluchteling: "elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren."

De gegevens door verzoeker aangebracht maken gewag van gevaren omwille van de origine van verzoeker.

Inderdaad, verzoekers veiligheid kwam in het gedrang omwille van hun origine en het feit dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen.

Hierop wordt geenszins geantwoord in de bestreden beslissing. Integendeel zelfs.

Verweerder had hiermee rekening moeten houden bij zijn beslissing, hetgeen hij niet gedaan heeft.

Het wordt geenszins betwist dat verzoeker van Roma origine is en dat deze bevolkingsgroep problemen kent in het vroegere Joegoslavië zowel in Kroatië als in Kosovo.

Verweerder diende deze realiteit onder ogen te zien wanneer hij het dossier van verzoeker heeft behandeld.

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van "artikel 1, § A, al. 2" van de Vluchtelingenconventie neemt de Raad aan dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat verwijst naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoeker laat na in concreto uiteen te zetten welke door hem tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangebrachte gegevens gewag maken “*van gevaren omwille van de origine van verzoeker*” en welke plaatselijke overheid hij zou vernoemd hebben die “*niets in het werk stelt om daaraan iets te doen.*” waarop in de bestreden beslissing niet geantwoord werd. Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker ervan overtuigd is dat hij problemen heeft aangebracht die wijzen op gevaren die hij loopt omwille van zijn Roma-origine, maar met deze overtuiging toont verzoeker niet aan dat het Commissariaat-generaal op een onzorgvuldige wijze handelde toen het op grond van de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoeker onvoldoende feiten en elementen heeft aangehaald aangaande het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, die steun vindt in het administratief dossier, en verwijzend naar de asielaanvraag van verzoekers vader tot de conclusie kwam dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet van die aard zijn dat hij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier de mogelijkheid gekregen zijn asielmotieven uiteen te zetten, kreeg de mogelijkheid zijn argumenten kracht bij te zetten door het neerleggen van nieuwe en/of aanvullende stukken en heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Romani machtig is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verweerder moet redelijk zijn bij zijn beslissing.

Het staat vast dat Roma in Joegoslavië en zeker in Kosovo niet gewenst zijn en aldaar weggepest worden.

Dit was zo vroeger en dit is niet veranderd.

De vele personen afkomstig uit dit gebied en die erkend zijn als vluchteling zijn er het sprekend bewijs van. Verweerder kan dit niet ontkennen.

Thans een aanvraag weigeren op basis van tegenstrijdige verklaringen getuigt niet van redelijkheid.

Verzoeker heeft reeds heel wat meegemaakt in een periode van meer dan 10 jaar. Hij heeft allerhande meegemaakt en ook allerhande verhalen gehoord. Hetgeen hij thans heeft verklaard, is een distillatie van deze verhalen.

Verweerder heeft evenwel bijna een jaar gewacht alvorens tot een gehoor over te gaan.

Het is evident dat de perceptie van traumatische ervaringen door de tand des tijds kan evolueren en dat het geheugen hieronder lijdt.

Dat er tegenstrijdigheden in data en vermelding van gebeurtenissen ontstaan is in deze omstandigheden dan ook maar normaal.

Verzoeker stond onder stress in het land van herkomst en de onzekerheid nopens zijn situatie gedurende een jaar verblijf in België heeft deze stress alleen maar meer opgefokt.

Dat er tegenstrijdige vaststellingen gebeuren is dan ook niet meer dan normaal. Ook dit is een element dat belang heeft in deze zaak.

Verzoeker kan hieruit enkel afleiden dat er geen redelijkheid aan de dag gelegd wordt om een beslissing te nemen.”

2.6. Met zijn algemeen betoog inzake de behandeling van Roma “*in Joegoslavië en zeker in Kosovo*” en dat veel mensen “*afkomstig uit dit gebied*” als vluchteling zijn erkend, toont verzoeker niet aan dat de Commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft door op basis van de door verzoeker aangebrachte elementen de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen te doen en verwijzend naar de asielaanvraag van verzoekers vader finaal te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Waar verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te normaliseren door te verwijzen naar de hoge stressfactor die door een jaar verblijf in België alleen maar werd “*opgefokt*” en naar de “*tand des*

tijds”, dient vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in verzoekers verklaringen zodat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. Voor zover aangenomen dient te worden dat verzoekers betoog handelt over de tegenstrijdigheden die vastgesteld werden in het asielrelaas van verzoekers vader, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dient de Raad op te merken dat een zekere mate van stress inherent is aan elk asielinterview, doch dat dit niet in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen aangaande de kern van het vluchrelaas, ook al zit er een jaar tussen het indienen van de asielaanvraag en het eigenlijke asielinterview. Verzoeker duidt niet concreet aan op welke punten de beweerde nervositeit van verzoekers vader of de *“tand des tijds”* diens verklaringen zouden hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Uit het betrokken gehoorverslag kan alleszins niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. Verder dient erop gewezen te worden dat de verwijzing naar de asielaanvraag van verzoekers vader en de daarin vastgestelde tegenstrijdigheden slechts één schragend motief vormen in de bestreden beslissing en dat verzoeker niets inbrengt tegen de overige motieven die de bestreden beslissing schragen, derwijze dat een hervorming van de bestreden beslissing zich niet opdringt.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Gelet op de door de bestreden beslissing gedane vaststelling, namelijk dat verzoeker onvoldoende feiten en elementen heeft aangehaald aangaande het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, die steun vindt in het administratief dossier en die verzoeker niet betwist, kan verzoeker niet verwachten dat het Commissariaat-generaal zelf bewijzen gaat zoeken van de geweldplegingen waarvan verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt er het slachtoffer van geweest te zijn. Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verder komt het een asielzoeker die zich psychisch niet in staat acht om een asielinterview te doen, toe om dit op voorhand aan de interviewer te melden, wat blijkens het administratief dossier niet gebeurd is. Men kan niet van het Commissariaat-generaal gaan verwachten dat het van elke asielzoeker voorafgaand aan diens gehoor, zijn *“psychische toestand laat nazien.”*

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. Waar verzoeker van mening is dat hij nooit enige argumentatie naar voren heeft kunnen brengen aangaande het door hem voorgehouden reële risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, wat volgens hem problemen stelt ten aanzien van zijn rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur, dient de Raad er vooreerst op te wijzen dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve en dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167 415; RvS 12 september 2001, nr. 98 827). Verder merkt de Raad nog op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker verhinderd geweest is om enige argumentatie naar voren te brengen inzake de nood aan subsidiaire bescherming. Verder laat verzoeker na in concreto aan te duiden welke argumentatie hij naar voor zou gebracht hebben die tot een andersluidende beslissing had geleid, zodat de ganse discussie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de hervorming van de bestreden beslissing. Verzoekers betoog *“dat zijn leven liep gevaar in Kosovo en in Kroatië en het is geenszins duidelijk of hierin verandering is gekomen sinds het moment dat verzoeker zijn land heeft verlaten. In ieder geval zal de situatie t.a.v. Roma zeker niet verbeterd zijn.”* is te vaag en te algemeen.

2.10. Waar verzoeker een recent krantenartikel voorlegt *“waaruit de huidige toestand blijkt t.a.v. Roma in Joegoslavië”*, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat het door verzoeker aangebrachte persbericht betrekking heeft op de terugkeer van Duitse Roma naar Kosovo op basis van een akkoord met de Kosovaarse regering. Verzoekers geval heeft hiermee geen uitstaans, minstens laat hij na de relevantie ervan voor zijn geval in concreto uiteen te zetten. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt volstaat een verwijzing naar algemene rapporten bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst, waarbij de bestreden beslissing bovendien opmerkt dat verzoeker

nooit enige poging heeft ondernomen om zijn werkelijke nationaliteit na te gaan, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138 480; RvS 9 juli 2003, nr. 121 481).

2.11. Verzoekers middelen kunnen niet worden aangenomen. De bestreden beslissing is blijkens het administratief dossier gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. De verwijzing van de raadsman ter terechtzitting naar de actuele toestand in Kosovo, meer bepaald naar de onrust na afloop van de verkiezingen en de verdenkingen inzake orgaanhandel die geuit worden ten opzichte van de premier van het land, toont op zich niet in aan dat verzoeker als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet worden erkend of in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beroepen die door verzoekers ouders en broers werden ingediend tegen gelijkaardige beslissingen die ten opzichte van hen getroffen werden, werden eveneens afgewezen (RvV 23 december 2010, nrs. 53 747, 53 748 en 53 749).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA